

ninger, jeg har at fremsætte med Hensyn til Budgettet. Jeg haaber, at den Konservatisme, som Budgettet aabenbarer, kan man heller ikke udenfor Ministeriets Oppositions Kreds være Tilhænger af. Jeg ser derfor ikke rettere, end at Ministeriet ikke i nogen Maade har afgivet Bevis for, at det personlig kunde ønske at stille sig i et andet Forhold til Folkethinget end tidligere, hvorved det vilde søge at bøde paa den uheldige Stilling, hvori det tidligere var kommet. Overimod vil man gennem samtlige forelagte Lovforslag forgjæves lede efter nye Principer, der nærme sig Folkethingets Ønsker paa Reformens Vel, og som kunde betegne eller angive en særegen Nytte for Samfundsubviklingen i det Hele. Man har væsentlig indskrænket sig til de dagligdags løbende Forretninger. Ministeriet staar saaledes efter min For- mening, som Folkethinget i forrige Samling har kaldt det, som et Udtryk for en Tilfidsættelse af det folkevalgte Kammer og mod det danske Vælgerfolks store Flertal, en Tilfidsættelse, hvortil man ikke har kendt Mage siden 1849. Dette er Stillingen nu, og jeg tror, at der med Tiden vil blive flere og flere, der vilde finde dette i høieste Grad uheldigt. Vi se da ogsaa, at man udenfor Oppositionens Kreds har alvorlig drøftet det Spørgsmaal, hvad Enden skal blive, og at fornuftige Spiremænd ere komne til et Udslag, der ganske slutter sig til det Udslag, hvortil selve Oppositionens Overveielser ere komne. Dette nu med Hensyn til Ministeriets Stilling indadtil, med Hensyn til dets Forhold til Folket, med Hensyn til dets Evner at modtage Indtryk og dets Villie til at føre disse Indtryk ud gennem Lovgivningen og Styrelsen fra Folket til Ministeriet og fra Ministeriet gennem Rigsdagen til Folket. I denne Henseende er der saaledes en betænkelig Stillestaen, for ikke at sige Tilbagegang, forsaavidt man jo kan sige, at den, der ikke gaar frem, gaar tilbage. Ministeriet staar i den Henseende, hvad Dygtighed man end bør tillægge det ærede Ministerium som saadant, — det kommer i den Henseende ikke i Gagen ved — efter min Opfattelse, som et kraftsløst Ministerium, der Intet kan udrette. Den Damp er ikke oppe, som kan drive Maskinen fremad, og Dampen er Lillid fra Folkets Side. — I Forbindelse hermed turde jeg dernæst opfatte det Spørgsmaal: Hvorledes staar Ministeriet paa Landets Begne ubadtil? Den meget ærede Chef for de udenrigske Anliggender har begjæret af os omtrent 400,000 Kr. til sit Embedes Førelse. Vi ere jo, som man veed, stadigt temmelig knapt afspiste med Hensyn til Beretninger om vort lille Lands Forhold til de udenlandske Magter. Man har sjelden mødt nogen særlig Velvillie i den Henseende, for at faae løftet den nødvendige Fliig for at se, hvorledes det da egentlig er gaaet i de 12 Aar siden den ulykkelige Fred og navnlig i de 10 Aar, siden Pragertraktaten blev skreven. Der var en Tid under de politiske Bevægelser, da

man fra vore politiske Modstanderes Mund kunde høre Fortællinger om, at Regjeringspartiet stod i et saa fortrolig Forhold f. Ex. til Rigs-kantsleren i det tydske Rige, at, dersom vi ikke lode være saa stærkt at pointere Ønskerne om de nødvendige Reformers i Landet, saa kom Rigs-kantsleren. Det var et ganske mærkvaerdigt Venstreb, der saaledes havde udviklet sig mellem Regjeringens Tilhængere her i Landet og en af de ledende Mænd i Udlandet. Vi kunde have fundet os i denne Anvendelse af Venstret, hvis den havde haaret bedre Frugter for vort Land; men det synes, medens Aarene gaa, at vi kommer længere bort fra at se det Gaabs Opfyldelse fremmet, som vi jo alle vente. Tidligere hørte man dog en Gang imellem fra Regjeringens Side et trostefuldt Ord om, at Regjeringen selv fremdeles holdt fast ved det almindelige Folkehaab om, at Retsfærdighed skulde vises Nordslævig — og derigjennem os — med Hensyn til Pragerfredens Artikel 5. Men i de senere Aar har man ikke en Gang turdet glæde os med et saadant Gaabs Fornøjelse fra Regjeringens Side, naar den ved Rigsdagens Nabning og Slutning eller ved lignende Leiligheder har talt til os, medens man paa den anden Side har set fremsætte, at danske Slævigere — jeg taler om det med en vis Forsigtighed og kun paa en faaand Maade, at jeg haaber derved at give den meget ærede Minister for det Udenrigske nærmere Leilighed til at udtale sig — skulde være blevne jagede her i Landet for at føre dem tilbage til Slævig, ligesom man, man tilgive mig Exemplet, i forvunds Tid hinsides Atlanterhavet jagede efter bortløbne Negere, og medens man endvidere i de sidste Dage har set fremsætte, at danske Mænd ikke tør være Medlemmer af Røegforsikringer og Jorddyrkningssekskaber i Slævig samtidig med, at der her i Landet er, og det med Rette, mangfoldige Lydfkere, der ere Medlemmer af saadanne Foreninger, og som vistnok Ingen ønsker ud. Rigtig nok kunde vi en Gang imellem — utvivlsomt uden Medvirkning fra Regjeringens Side — se visse Ting paa Tryk angaaende snarlig Hjælp i denne Sag fra visse Magters Side — det kommer gjerne frem i udenlandske Blade og gaar derfra over i Blade her, naar den indre Bevægelse har Karakteren af, at der fra Spirepartiet trænges til en saadan Gaandsrækning, og naar den indre Bevægelse er gaaet over, dukker det tilbage igjen, og man hører ikke mere til saadanne Røster. Men hvad der er i dette eller ikke, saa er det faktisk for det Første, at 10 Aar ere gaaede, uden at vi have set den nævnte Retsfærdighedshandling ske Fyldest fra vor Nabostats Side, og saameget er vist, at i de 10 Aar har Regjeringen, skjøndt det vel er det Spørgsmaal, hvori den skulde søge stærkt Fortrolighed med Rigsdagen, været overordentlig sparsom med sine Forklaringer, skjøndt der turde være adskilligt Uopklaret, som det var værd at faae frem; men det synes af det, jeg har nævnt, at det snarere